

De wandrade sedan som andra migran-
ter,
Med sexton par anor, men knappt om
fontanter,
Men Grefwen beständigt behöll till sin
graf,
Sin smak för den druck, som hans Fru
honom gaf.

10.

Då Inckan se'n bdrjade blifwa konträr,
De dränkte i muggen sin lefnads besvär;
Och alltid, så ofta pokalen de tömde,
De straxt i sitt eden tillbaka sig drömde; —
Och Aldam åt Eva, som grufwade sig, skref:
"Der har du muggen! drick, Åring,
och tig!"

11.

Gist dog han, se'n först testamente han
gjort,
Gäst allt, utom fällarn, betyddde ei stort.
Der råder han allom: att älska och dricka,
Att pressa sin drufwa och klappa sin flicka;
Och slutar med följande märkliga ord:
"För Bålen och Soffan är menni-
skan gjord!"

STOCKHOLM,

Elmås & Granbergs Tryckeri, 1832.

Gref Aldam.

Original af Carl Lindegren.

Melodien egen och behaglig.

I forntiden lefde Incksalig och fri,
Gref Aldam på Eden, ett stort säteri,
Med djurgård och trädgård och långa
alléer,
Chinesiska bruggor och höga bosquéer;
Fullkomligt war pråktiga Kungs-Trädgård
lif,
Så när som på Baux-hall och Gardes-
musik.

2.

Den tiden ei bruktes att plöja och så,
En bönder och Torpare funnos ei då.
Då fanns ei Fransoser och Koppor och
Pesten;
Ei Slotts-Cancellit, eller Doktorn och
Presten;
Då åt man ei orar, då åt man ei swin,
Då bruggdes ei öl, och då dracks inte win.

3.

Grefwinnan och Grefwen, i ära och tuft,
Serverade bordet med watten och frukt,
Med äpplen och påron och förebär och
friskon,

Meloner och Ananas, Pisang och Fikon;
Och kanske, för ro skuld, vid Guldflodens
strand,
De svaljde en lefvande ostra ibland.

4.

Uf ostron, och frukt blir man törstig —
han drack
Så plumpt utur källan, att nästan han
sprack,
Men blef af sitt slappande, kraftlösa
vatten,
Så modstulen, nervswag, och sömnig om
natten,
Utt unga Grefswinnan med trånande blick
Swor högt öfver denna förstörande drick.

5.

En Midsommarsdag i en Myrthen-Ber-
ceau,
Då Adam sof middag och Eva såg på —
Såg Eva på långt håll den glödgande
rankan;
Och föll par Bricole på den lockliga tan-
kan,
Utt prompt slå ut watten ur muggen
der stod,
Och fylla den åter med drufwornas blod.

6.

När Adam war fullsöfd, så der klockan sju,
Han grep efter muggen förbi om sin Fru —
Men knappt den förträffliga smaken han
kände

Förrän han brast ut i sitt nyktra elände:
"Swad G—n, min Grefswinna; Se
"Watten är rödt och smakar,
"Förtrollande, liffligt och sött!"

7.

Grefswinnan, som re'n smakat saften, i
mugg,
Bröt än flera drufwor och fylde hans
mugg;
Och knappast hann oset till Grefliga hier-
nan,
Förr'n hjertat blef warmt för den tusande
tårnan,
Och följande natten, det påstås, min wån!
Utt Eva precis kände Adam igen.

8.

En sommar kom Egendoms Herren stelf
dit,
Utt granska sitt gods, och Förpaktarens
flit;
En sli' revision på hans gods stundom
hände,
(En Grefskapet ägde det blott på arrende),
Och följden af denna wisit blef helt forrt:
Patronens Slogswaktare förde dem
bort!

9.

Så tog deras Herrlighet plötsligt sitt
slut,
Och Älgarns sin Trädgård ej mer hörde
ut —